



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **K. B.**, narozený „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo nám. 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2019, č. j. KUUK/102295/2019/SCKZU-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu, ze dne 26. 7. 2019, č. j. KUUK/102295/2019/SCKZU-3, a rozhodnutí obce Velké Březno, komise pro projednávání přestupků, ze dne 9. 5. 2019, č. j. 16/2018+17/2018, OUVB-2576/2018/160/2018/1635/2019, v rozsahu výroku II. o vině žalobce a výroků 3. a 4. o trestu žalobce, se zrušují **pro vadu řízení a nezákonnost** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, ze dne 26. 7. 2019, č. j. KUUK/102295/2019/SCKZU-3, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí obce Velké Březno, Komise pro projednávání přestupků, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 5. 2019, č. j. 16/2018+17/2018, OUVB-2576/2018/160/2018/1635/2019, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), za což byla žalobci dle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 22. 5. 2018 v době od 17:20 hodin do 17:25 hodin v uzavřeném areálu tenisových kurtů ve Velkém Březně, ulice Alej Sportovců, udeřil jednou ránou pěstí do obličeje pana J. B., nar. „X“ a ještě několikrát do oblasti rukou, tedy úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání. Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní řízení trpí vadami, jelikož správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, především to, kdo byl iniciátorem předmětného napadení, čímž porušily § 3 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád. Správní orgány překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Dle názoru žalobce vycházel správní orgán prvního stupně pouze z výpovědí pana F. S. a pana K. B., kteří dle žalobce nemohli zaznamenat začátek předmětného incidentu, jelikož se v rozhodnou dobu nacházeli cca 50 metrů od místa incidentu. K osobám těchto svědků žalobce uvedl, že jejich výpovědi považuje za účelové, neboť dle jeho postřehu je pan S. známým pana B. a rovněž je známou osobou i v obci Velké Březno. Dodal, že i svědci pan Č., pan V. a pan P. jsou taktéž dobří známí pana B.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně neumožnili provedení navrhovaných důkazů, zejména vypracování znaleckého posudku, dle kterého by bylo zjištěno, zda existuje příčinná souvislost mezi jednáním pana B. a zlomeninou žalobcova malíčku. Tím, že žalovaný nedoplnil dokazování o navržený důkaz, tak dostatečně nezjistil skutkový stav věci, čímž porušil § 3 správního řádu, a neoprávněně také zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces dle § 36 Listiny základních práv a svobod.
4. Dále uvedl, že žalovaný a správní orgán prvního stupně rovněž porušili § 50 odst. 3 správního řádu, neboť postupovali v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, důkazy nehodnotili v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédli ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
5. Směrem k panu B. uvedl, že se jedná o problematickou osobu, neboť byl již jednou pravomocně uznán vinným ze spáchání přestupku krádeže a rovněž správnímu orgánu prvního stupně nedoložil lékařskou zprávu ohledně jeho ošetření po předmětném incidentu.
6. Závěrem žalobce konstatoval, že z jeho strany šlo pouze o nutnou obranu a dle jeho názoru byl předmětný incident objektivně popsán v Úředním záznamu o podaném vysvětlení pana E. ze dne 28. 11. 2018. Podotkl, že to byl on, kdo předmětné napadení ohlásil Policii České republiky, a pokud by on byl tím, kdo první fyzicky napadl pana B., tak by Policii České republiky nevolal.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný na výzvu soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval průběh správního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Uvedl, že při posouzení skutku vycházel z výpovědí všech přítomných svědků, z výpovědi pana B. i samotného žalobce, avšak z nich nebylo možné s jistotou určit, kdo dal první úder. Z důkazních prostředků bylo tedy zřejmé, že napadení bylo zjevně vzájemné, iniciativa byla na straně obou účastníků a jednání obou směřovala k napadení toho druhého. Konstatoval, že ani jeden z účastníků incidentu nejednal v nutné obraně, neboť aby se jednalo o nutnou obranu, musí být odvrácen útok a jelikož nebylo možné útočníka určit, tak se nemohlo jednat o nutnou obranu.
9. K námitce týkající se vztahu svědků a správního orgánu prvního stupně k panu B., žalovaný uvedl, že všechny zúčastněné osoby byly po zahájení úkonů trestního řízení poučeny dle § 158 odst. 8 trestního řádu a zároveň byly poučeny o následcích uvedení nepravdy o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí a nadto se jedná o pouhé vyjádření žalobce. K výpovědím svědků pana S. a pana B. uvedl, že tito svědci vypovídali o tom, co viděli, vnímali a jak to cítili a zopakoval, že byli poučeni o následcích uvedení nepravdy při výpovědi. Z výpovědi pana B. vyplývá pouze to, že se přeskočením sítě dostal na druhou stranu kurtu, nikoliv to, že jako první začal fyzicky útočit.
10. K námitce neumožnění vypracování znaleckého posudku uvedl, že z lékařských zpráv vyplývá, že na zranění malíku si žalobce stěžoval policii či při lékařském ošetření až týden od incidentu, nikoliv hned po napadení. Žalovaný konstatoval, že nelze s jistotou prokázat příčinnou souvislost mezi zmíněným poraněním malíku pravé ruky a předmětným incidentem. Žalobce tedy nebyl krácen na svých právech, neboť Okresním státním zastupitelstvím v Ústí nad Labem ze dne 9. 8. 2018, šetřením policie a posouzením správního orgánu prvního stupně nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poraněním malíku pravé ruky a předmětným incidentem.
11. Žalovaný dále uvedl, že dle jeho názoru byl dle § 3 správního řádu dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a byly zhodnoceny všechny dostupné důkazy i skutečnosti, které vyšly během řízení o přestupku najevo. Vycházel ze svědeckých výpovědí, které byly přiměřeně detailní a měly logickou souvislost.
12. K osobě pana B. konstatoval, že byl za své jednání uznán vinným, byl mu uložen správní trest pokuty a jelikož nepředložil lékařskou zprávu ze svého ošetření, byl skutek posouzen jako přestupek proti občanskému soužití – jiné hrubé jednání, nikoliv jako ublížení na zdraví.

Ústní jednání

13. Při jednání soudu konaném dne 31. 1. 2022 žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a zdůraznil, že skutkový stav nebyl správními orgány postaven najisto. Trval na tom, že útočníkem byl pan B. a žalobce pouze odvracel trvajících útok. Svědkové S. a B. byli od místa útoku vzdáleni cca 100 m a mohli tak zaznamenat až nutnou obranu žalobce. Dále poukázal na skutečnost, že osoba pana S. je v obci Velké Březno všeobecně známá a přestupková komise k němu má bližší vztah než k osobě žalobce.
14. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě a konstatoval, že poukazování na známost určité osoby v obci a z toho dovozování bližšího vztahu přestupkové komise k této osobě považuje za spekulativní. Dále uvedl, že bylo ve věci provedeno rozsáhlé dokazování. Správní orgány měly k dispozici úřední záznamy o podání vysvětlení od řady svědků. Nikdo však nebyl schopen sdělit zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednoznačně, kdo byl iniciátorem incidentu. Dle právního zástupce žalovaného byl skutkový stav zjištěn dostatečně, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlížet toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.
18. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 16. 4. 2018 bylo správnímu orgánu prvního stupně usnesením Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – Střekov, předáno oznámení o přestupku žalobce a pana J. B., jehož součástí byly úřední záznamy ze dne 22. 5. 2018 a 6. 6. 2018, fotografická dokumentace ze dne 22. 5. 2018, lékařské zprávy žalobce ze dne 22. 5. 2018 (chirurgická ambulance, ambulance ORL), 23. 5. 2018 (oční ambulance), 29. 5. 2018 (úrazová ambulance), 5. 6. 2018 (úrazová ambulance), žádost o podání odborného vyjádření spolu s vypracovanou lékařskou zprávou o zranění žalobce. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 22. 5. 2018 v době od 17:20 hodin do 17:25 hodin v uzavřeném areálu tenisových kurtů ve Velkém Březně, ulice Alej Sportovců, udeřil jednou ránou pěstí do obličeje pana J. B., nar. „X“ a ještě několikrát do oblasti rukou, tedy úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání.
19. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 27. 8. 2018 zahájil správní orgán prvního stupně společné řízení ze spáchání přestupků žalobce a pana B. Na den 18. 9. 2018 nařídil správní orgán prvního stupně jednání, na které předvolal žalobce, pana B. a svědky pana J. Č., pana P. E., pana M. J. a pana R. P., přičemž bylo ústní jednání zrušeno z důvodu žádosti státního zástupce o postoupení spisu. Následně byla věc postoupena Okresnímu státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem, které dalo pokyn policejnímu orgánu k zahájení úkonů trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Dne 14. 1. 2019 odevzdala Policie České republiky správnímu orgánu prvního stupně věc k projednání přestupku, neboť jednání žalobce ani pana B. nebylo možné kvalifikovat jako podezření z přečinu výtržnictví. Součástí spisu byly záznamy o podání vysvětlení od potenciálních svědků. Následně byla žalobci a pan B. dána možnost vyjádřit se k věci a k podkladům rozhodnutí. Žalobce požádal o stanovení nového termínu k vyjádření a požádal o nařízení ústního jednání, poté v rámci vyjádření k podkladům Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí navrhl, aby byl přizván znalec z oboru zdravotnictví, který by posoudil, zda zranění malíčku mohlo vzniknout při incidentu. O žádosti žalobce o nařízení ústního jednání rozhodl správní orgán prvního stupně usnesením, kterým zamítl žádost žalobce jak o nařízení ústního jednání, tak i o přibrání znalce. Dne 9. 5. 2019 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. 16/2018+17/2018, OUVB-2576/2018/160/2018/1635/2019, kterým uznal žalobce i pana J. B. vinnými z uvedených přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

20. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
21. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
22. Nejprve se soud zabýval souborem námitek týkajících se nedostatečně zjištěného stavu věci.
23. V přezkoumávané věci vycházel správní orgán prvního stupně a následně i žalovaný při prokázání viny žalobce především z úředních záznamů o podaném vysvětlení, přestože žalobce během řízení před správním orgánem první stupně navrhoval výslech svědků. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze úředním záznamem ve správním řízení o přestupku samostatně provádět dokazování, tyto slouží jen jako podklad provádění dokazování (viz například rozsudky ze dne 14. 3. 2019 č. j. 3 As 231/2017-49, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73). Správní orgán prvního stupně i žalovaný pochybili, když ve věci neprovedli výslech svědků, ale pouze vycházeli z úředních záznamů o podaném vysvětlení pořízených v rámci řízení před orgány činnými v trestním řízení a svá rozhodnutí tak zatížili vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
24. Dále se soud zabýval námitkou, že byla nesprávně posouzena otázka nutné obrany ze strany žalobce.
25. Dle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Dle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu je v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
27. Hlavním kritériem při zjišťování skutkového stavu v rámci správního řízení je zásada materiální pravdy vyjádřená v § 3 správního řádu, dle níž musí správní orgán postupovat tak, aby byl stav věci zjištěn dostatečným způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. Za zjištění skutkového stavu věci je tak primárně odpovědný správní orgán, který opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15). Pro řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je navíc zásada materiální pravdy konkretizována v tom smyslu, že správní orgán je i bez návrhu povinen zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Takovéto řízení je výlučně ovládáno zásadou vyšetřovací a dále zásadou objektivního, nestranného přístupu, a je to tedy správní orgán, který nese odpovědnost za případné nesplnění této povinnosti.
28. Jak již soud výše uvedl, stěžejními podklady pro rozhodnutí o vině žalobce byly záznamy o podaných vysvětleních svědků a účastníků předmětného incidentu. Dle vyjádření svědků pana Č., pana E. a pana R. P., kteří hráli s žalobcem čtyřhru, se žalobce pouze bránil útoku pana B. Svědek pan J., který hrál na kurtu s panem B. a svědci pan S. a pan B. uvedli, že to byl žalobce, kdo zaútočil jako první a pan B. se pouze bránil. Další svědci pánové Č., M. P. a pan V. shodně uvedli, že začátek incidentu neviděli. Současně žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně i v odvolání namítal nevěrohodnost svědků pana S. a pana B.
29. Soud považuje za nezákonný závěr správních orgánů, které na základě rozporných tvrzení svědků a účastníků incidentu dospěly k závěru, že nelze zjistit, kdo dal první úder, a tedy kdo byl útočník a kdo se bránil. Povinností správních orgánů je po řádném provedení svědeckých výpovědí vyhodnotit tyto výpovědi z hlediska jejich vzájemné kompatibility a z hlediska věrohodnosti svědků. Musí se vypořádat s případnými rozpory a na základě provedení dokazování zjistit rozhodný stav a průběh incidentu. Soud podotýká, že správní orgány mohou dospět k závěru, že vůlí obou účastníků incidentu bylo vzájemně se napadat (v takovém případě je skutečně nutná obrana vyloučena), ovšem musí tento závěr vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu a nikoli ze závěru, že vzhledem k rozpornosti výpovědí nelze určit, kdo byl útočník. Pokud objektivně nelze na základě dostupných důkazů zjistit skutečný stav věci, pak je dle soudu nutné přihlédnout i ve vztahu k tvrzené nutné obraně k zásadě *in dubio pro reo* a posuzovat věc v případě pochybností ve prospěch obviněného ze spáchání přestupku. Soud tedy považuje za nezákonnost, že žalovaný i správní orgán prvního stupně pouze s poukazem na rozpornost informací v záznamech o podání vysvětlení odmítli žalobcovu námitku, že jednal v rámci nutné obrany.
30. K námitce neumožnění vypracování znaleckého posudku k posouzení zranění malíku ruky žalobce soud uvádí, že případný znalecký posudek vypracovaný ohledně zranění žalobce by nijak nemohl ovlivnit posouzení žalobcoví viny, ale pouze vinu druhého účastníka incidentu, proto soud uzavírá, že námitka není důvodná.
31. Soud proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada a nezákonnost se projevíly již v řízení před správním orgánem prvního stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s. ř. s. zrušil také výroky prvostupňového rozhodnutí vztahující se k vině a trestu žalobce. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu.

32. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce měl sice úspěch ve věci, ovšem náhrady nákladů řízení se výslovně se vzdal a žalovaný ve věci nebyl úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. ledna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.